

Arrest

**nr. 166 114 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige, eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk hun vrees als Ahmadiyya voor de "Khatme-e-Nabuiwat".

Verzoekers' vorige, eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van hun relaas. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers tegen deze beslissingen indienden, werd bij 's Raads arrest nr. 111 372 van 7 oktober 2013 verworpen. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 4 september 2013 opgenomen grond, waarbij werd vastgesteld dat hun beroep laattijdig is.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: twee klachten, een brief van hun Pakistaanse advocaat en een dossier van hun Belgische advocaat, bestaande uit o.a. foto's en artikels.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige, eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te

worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers voorhouden dat ze niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikken om de bestreden beslissingen aan te vechten, wijst de Raad er op dat de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (B.S., 21 mei 2014) voorziet in een beroep met volle rechtsmacht ten aanzien van beslissingen die getroffen werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze wet is in werking getreden op 31 mei 2014. Artikel 26 van de voormelde wet van 10 april 2014 voorziet in overgangsbepalingen voor wat betreft annulatieberoepen zoals in casu, die voor de inwerkingtreding van de wet op de rol geplaatst werden en waarvoor op 31 mei 2014 nog geen eindarrest werd geveld. Verzoekers kregen conform artikel 26 van de voormelde wet van 10 april 2014 de mogelijkheid om een nieuw verzoekschrift in te dienen met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, §1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De bewering als zou zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben, kan dan ook niet langer worden volgehouden.

Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde schrijven van hun Belgische raadsman met bijhorende stukken werd reeds eerder neergelegd.

Verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift de problematische situatie van de Ahmadiyya in Pakistan.

Daar echter de meest recente informatie in het dossier omtrent de situatie van de Ahmadi's in Pakistan van maart 2013 dateert en aldus geen beschrijving bevat van de huidige situatie van Ahmadi's in verzoekers' land van herkomst, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. De verwerende partij heeft op 25 februari 2016 een aanvullende nota ingediend met in bijlage de volgende documenten: (i) Pakistan: de situatie van de ahmadiyya, Landinfo, 3 juli 2014, (ii) State of religious freedom in Pakistan, p. 22-23, Jinnah Institute, 2015, (iii) Fact Finding Mission Report Pakistan, p. 58-76, BFA, september 2015, (iv) COI Focus *Pakistan, Security Situation*, Cedoca, 16 juni 2015.

De verzoekende partijen bevestigen dat zij de aanvullende nota met actuele informatie hebben ontvangen.

3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 februari 2016, voeren de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij thans enkele stukken indient, maar dat de situatie van de Ahmadiyya nog altijd beoordeeld wordt op basis van een UNHCR rapport van 2012 en dat niet tegemoetgekomen is aan de vaststelling van de beschikking dat de veiligheidssituatie voor de Ahmadiyya-minderheid niet wordt beoordeeld aan de hand van actuele informatie. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij een specifiek profiel hebben en behoren tot een religieuze minderheid in Pakistan en dat de religieuze minderheden regelmatig slachtoffer worden van aanvallen zoals de 70 doden in Lahore in maart 2016.

Verwerende partij repliceert vooreerst dat het UNHCR in de laatste update over de Ahmadiyya in Pakistan stelt dat de situatie voor de Ahmadiyya in Pakistan precair is, maar dat elke asielaanvraag van een lid van deze gemeenschap individueel dient te worden beoordeeld. Verwerende partij vervolgt dat zij thans meer recente informatie heeft ingediend in de aanvullende nota, met name van de Noorse en de Duitse asielinstanties en dat het standpunt van het Commissariaat-generaal niet is gewijzigd.

3.2. Verzoekende partijen hun argument dat de veiligheidssituatie van de Ahmadiyya in Pakistan nog altijd niet kan worden beoordeeld aan de hand van actuele informatie kan niet worden aangenomen. Immers, naast het rapport van UNHCR van 2012 ('Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan' d.d. 14 mei 2012) dat mee in de analyse en beoordeling van het Commissariaat-generaal van de (veiligheids)situatie van de Ahmadi in Pakistan is opgenomen, bevat de informatie die door het Commissariaat-generaal (als bijlage bij de verweernota) wordt aangebracht, ook verschillende andere en recentere rapporten, met name het 'Fact Finding Mission Report Pakistan' van september 2015 van het Duitse Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (BFA), een uittreksel uit het rapport 'State of Religious Freedom in Pakistan' van 2015 van het Jinnah Institute, en een thematisch rapport 'Pakistan: de situatie van de ahmadiyya' van de Noorse organisatie Landinfo d.d. oktober 2014.

Echter, in de bestreden beslissing wordt gewezen op de preciaire situatie waarin Ahmadi zich in Pakistan kunnen bevinden. In de beschikking wordt dienaangaande het volgende gesteld: "*Daar echter de meest recente informatie in het dossier omtrent de situatie van de Ahmadi's in Pakistan van maart 2013 dateert en aldus geen beschrijving bevat van de huidige situatie van Ahmadi's in verzoekers' land van herkomst, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan.(...)*". Bij een aanvullende nota wordt door de commissaris-generaal op 25 februari 2016 weliswaar recentere rapporten toegevoegd, doch noch in de aanvullende nota, noch ter terechtzitting wordt concreet en precies toegelicht hoe het gesteld is met de situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan anno 2016 en wat het standpunt is van de commissaris-generaal dienaangaande.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 februari 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS